

קרבי

שלושה עשר שופרות פ"ו שקלים העדה יח.

מסורת הש"ס

(א) יומא לב, ב) מנחות לא, ג) שם
 נט, ד) שם כה, ה) עיין מנחות
 ו) שם ירושלמי ע"פ הלכה ד' ומדרש
 חותם פ' עזריזי יומא שם ככה, (י) מנחות
 נה ב' תמורה כג, (י) מנחות קד א' קו
 ב' תמורה כג ב' (ח) מנחות קו, ב'
 ט) זבחים קד א' (תמורה כג ב', ע') ע"י
 יומא לה, (ע') ע"י עזריזין לב, א'
 (ז) מהל, (ח) לפיני שם אחא לשון זה
 גבי מיוון שדריה טיטוס גלור את
 ירושלמי עיין רש"י במנחות ד' ע"ב
 ודבוסה מהר"ב ד' ז' שם

עין משפט
נר מצוה

י"ז א מ"י פ"א מצית הצחירה
הל"ן:

ב ב מ״י פרק ב משקלים הל״ב:
בא ג מ״י פט״ו ממעלה״ק הל״ג:
בב ד מ״י פרק ב מערבין הל״ט
 וצ״מ:
בג ה מ״י פרק ה מפהמ״ק הל״ט:

נוסחת הבבלי

(א) מן הקדן ב' כו' היה באמנע
 כו' על אגב המשקן כו' לנגד צפון
 כו' ברי' כו' כילו והזנו על שלמה
 כו' כו' בשם אפי' כו' בנמורה
 [מקדש שהיה ימיה על נמורה
 ששהה משם בנמורה דברי זרוב
 והנסיקהו (ב) שלם אהרן
 כו' אשתדק כו' (ג) מציאה לדין
 וותנת כו' ר' יוסי בר ביצין א"ר
 ביבי ב"מ כו' א"ר אלעזר ממתי
 באמה גרומה ר"ח אמר כמין
 כו' :

הגהות הגר"א

[illegible]

גליון הש"ס

[א] היינו ממנורה של משה אצל
שאר המנורות משוכות חוץ מן המנחה
ולכן אמרו ביומא דמנחה פגע ברישא
דלחא היה מבעיר אלא בשל משה וזוה
אפשר ליישב דברי הרמב"ם פ"ה
ממעה"ק הל"ד ופ"ד מעוה"כ
מקושת הרשב"א עי' בכ"מ ולח"מ
ידו"ק:

תורה אור השלם

- [illegible]

גַּלְדָּה זֹאת וְהוֹסֵם גּוֹרְסִין מִשּׁוֹךְ צ' אֲמוֹת וּמִחֶלֶת:
 וְכִי אֵתָּה וְהַסּוֹס הַזֶּה עוֹמֵד בְּתוֹכָם שֶׁעִירֵי אֲמִתּוֹ
 הֵם הַיּוֹסֵף הַזֶּה וְהַסּוֹס הַזֶּה צ"ה וְהַמִּפְרָשׁ חֵן מִלֵּוֹת
 וְיִמְרֵי. בְּמִנְיֹת מִשֶּׁה כָּכָה וְטוֹבָר וְגו': ה' א"ל מִעֲשֵׂה
 הַמִּנְיֹת הַמִּקְדָּשׁ שֶׁחֵיכָּה יִמְרֵה עַל מִנְיֹת שֶׁשֶּׁפֶה
 הַזֶּה מְבַדֵּל לִימֵי הָאֵל וְהַיְסוּסוֹת לִכְרוֹם ה'
 שֶׁפְּעָמִים וְלֹא חֶסֶד הָאֵל מִמִּשְׁקָלָה: וְפִרְדֵּי וְיֵאוֹם.
 מִתְּמִימָה וְכִי יָךְ הוּא וְהֵלֵךְ עֵינֵי רִחוּת כְּשֶׁמִּנְיֹת
 הַזֶּה כִּכּוֹר שֶׁצִּדֵּן הוּא נָחֵם: וְשִׁמְעִי דַּע יִקּוּם
 וְכו'. וְכִי שֶׁבְּעֵינֵי הָאֵל הוּא חֵיב עַל בְּדִירוּתָא שֶׁלֹּא
 לְנִרְכֵּךְ כֹּל לְרֹכֵץ מִמֶּנּוּ אֲבֵל שֶׁבְּכֵר לְנִרְכֵּךְ כֹּל
 לְרֹכֵץ לֹא נָחֵם כִּלּוֹם לְעוֹם אֵל: מִכְּנִיָּסִין אֲמִתָּה
 לָשׁ כְּהֵן פְּעָמִים:

החלבה ב"תתנ"י תקל"ן חדישין. ונתנין שקלי עשרה וזכאשמינע זמן התרומה הגובר מוציא כל שקלים משופרין ונותנין ללשכה כדי שיחזרו מהם והשני כתוב עליו תקל"ן עתיקין וזמן שלל הביא שקלו כשנה וזו מצינו בש"ס: "המחמד לשופר הגובר ונטול ונותנא בש"ס" "ללשכה ובס' כתוב עליו קיין וזמן חורין גדולין וסד' חול' עולה וכן צני יונה הקטנים וכו'ן עולות אצל לקני חובא לא היה שופר כדמפרש וכו'ן עולות. המחמד ערים המעשר נותן דמיין חמור: לצונו. המחמד לצונו נותן דמיו לחור: וסכ. המחמד בצונו שם נותן סכ או דמי יורא וסכ לכסותו גמור לנתי ללשכה המעשרות תקראם כפריז וכו'ן בצמור ובד' לפי שהסבין מקנה הן אצטבו צין הורא להורא שהש"ינם שצאצבו פסולין: שס. שפורת התעורות הן לגדשה ובצמור מפרש: האומר הרי עלי ע"ס. סס: לא יפחוט משני מורין. כאומן שמדקדקין על המעשרה ושעורין מפרש צמור: לא יפחוט וכו'ן. שזר שיעור הגמנה הגמור סס הממנה ובצמור מפרש סס ודוקא המחמד ססם אצל סס רלח להביא אפי' קורטע לל צונו מוציא: וסכ. המחמד צמור ססם וסכ. יפחוט ממדרי וסכ: אסס הוא אסוס אסס סס וקסא ריפא למפסא דלססא שם משמע בזהווינו

יהא הכללמא שזאזאכל להכניס ואשם לה' משער
שכולו לה' ידרש ידעוה הכסן כל שזאזאזומר
שחטא ואשם ילקח חצותה הותרה עולות מנאז' זו
המנזים קיימים אשם לה' הנשר ואשם להכניס
התריות וזמן מנזי מדרש לו בידידע כסאש
ובקפ חטאא לה' ויצא ציה' לה' להכניס יחיו ואש
לומר דכסא שקדש לשם חטאא ואשם אשם יהיו זו
ההכנס אשם יעשו ממנו דבר שיהיו זו
ההכנס ואשם עולות שסבורות חטאא' ב' לא
היה שופר של קניי. חובה כגון זו חצה יולדת
שחטא לתוכו מעות כשם שחיו שפורות לקן דמה
במנזי' ממנזי' מעות הסעודות. שחא חטאא
אחת מאתון שמנזי שזופר וי' חטאא
שחטאא שמנזי צליה מעשרין עס השכרות השל
סמולין והולצין לה' המלח: א"ו והכניס חטאא
לזה אזה ויצא מנזיא דמי קני. וי' חטאא
במנזי' פ"ק מהל' מחוסר הכרה: אלא צלומים
עלי קני. שחטאא הכרה: אלא הרמז
בזה: ויחשבו שחטאא שחטאא עליו חטאא
המנזי' ויחשבו שחטאא שחטאא עליו חטאא

משנת אליהו

[illegible]

אבל לגדי ושעיר לא מצוי דמיון ושמה דמיין
סופר פני עזמו שאס מערבין והביא פרים מכל
הפרים פן תטמא על צבור שאזרד והביעו אחרים
אס נזיר ואס מנורט ואסר לא מערבו על
ר תטמא ומותר אס ומותר אס נזיר ומותר
על ציורו אבל כשקאים על ציורו לא חסר כלום:
אס ושבטניע וצנן תחמקתו אנדרי מצייל לא צנן
אס עשויין. לא תאמר וצנן ומצן לציר לשם:
קיוין. כולן עולות אבל לקיוי חובה לא היה שופר
אס יפוח. אס סתם יצונו משהו צנצנצרה
שזה שיעור הלכה שם כהנא על תנחומה ובגמלי אס
יש גאון שיעודע חסם שטוריות להביס דעס
ה"ו אומר קרן אס ובקפ תטמא דער' אס שיעור
לא היה כס' כלל שיעור קרבן אחר תטמא ואס
שור: הוב' תנא ר' יודור לא היה שופר על קיוין
שמתו תלכו משהו קרן דעס: אס תמור. אס
תמור תמור ור' אס ארון שמתו עשויין מערביות
אס האסר. לא תמספתא פניא דעס ודעס ודעס
האשש שם עליה לידה או וציה תמור עמות ומת
ה"ו הכי פירוש שאמרה היינו ששאלת הרי עלי חוב
היניח ומתין ון חזקורו חילי דעס: תמור דמיין.

7. בסוף אשם ובסוף חטאות לא יובא

אמות כלפי זמן. שהיו שני כהנים הנשואים ב' קדרים הולכי
קדרים קדשים עמו והיכל לזכו לנצבשים ונית קדשים ארכי ע
לנצבשים. לזד מערב והיוו כשנחשבו זה קדש קדשים עמו: כהן מ
ע' שר מנורות עשה ולכל אמת היה נריך אלף ככר כדמסקי: לקיים מה

ומנורה בצפון והא תני השלחן^(א) היה נתון מחצי
הבית ולפנים מושך^(ב) מן הכותל ב' אמות ומהצה
כלפי הצפון ומנורה כנגדו בדרום מזבח הוזה הבית
נתון^(ג) באמצע הבית הולק את הבית מחציו
ולפנים^(ד) מושך^(ה) קימעא כלפי^(ו) צפון חוץ וכולחן
היה^(ז) נתון משליש הבית ולפנים עשר מנורות עשה
ששלמה שנאמר ויעש את מנורת הזהב עשר
כמשפטו ויתן הכיכל ה' מימין וה' משמאל אין
תימשך חמש בצפון וחמש בדרום והלא אין המנורה
בשורה אלא בדרום שנאמר ואת המנורה נוכח
השלחן על ירך המשכן תימנה מה ת"ל חמש מימין
וחמש משמאל אלא חמש מימין מנורתו של משה
וחמש משמאלה אעפ"כ^(א) לא היה מבקיע אלא של
משה בלבד שנאמר ב' מנורות הזהב ונרותיהן לבער
לבער בערב ר' יוסה בי ר' יהודה אומר על כולן
היה מבקיע שנא' ואת המנורות ונרותיהם לבערם
כמשפט לפני הדביר זהב סגור והפרח והנרות
והמלקחים זהב היה הוא מכלות זהב חן^(ב) כילו זהב
אלף משה תני רב יהודה בשם אסי היה שלמה נוטל
שולחן ככר זהב ומכניסין לכור ומוציאין עד שהוא
מעמידו וה' לקיים מה שנאמר וסכר זהב סגור
עשה אותה וגו' תנא^(ג) אמר רבי יוסי בי רבי
יהודה מעשה במנורת זהב שעשה משה במדבר
ותחתה יתירה דינו זהב והכניסוה לבור ששמונים
פעם^(ד) ולא חסרה כלום ויאות עד דלא יקום על
ברירה הוה חסר סגין מן דר קיים על ברירה לא
חסר כלום:

הלכה ד מתני' בשלשה עשר שפורות היו
במקדש וכתוב עליהן תקלין
חדתינ ותקלין עתיקין קנין וגחלי עולה עצים לבונה
היה לכפורת ששה נדרבה תקלין חדתינ שכל
שנה ושנה ועתיקין מי (ג) שלא הבא אשתך שולק
לשנה הבאה קנין הן תורין וגחלי עולה הן בני יונה
כולן עולות דברי ר' יהודה וחכ"א קנין אחד חטאת
וא' עולה גחלי עולה כולן עולות האומר: הרי עלי
עצים לא יפחות משני גזירין לבונה לא יפחות מקומץ
הזבוב לא יפחות מלוגרין זה ששה נדרבה נדרבה מזה
ועושין כן לוקחין בה עולות הבשר לשם
ועולות לכהנים זה^(ה) מדרש דרש יהודיע כהן גדול
אשם הוא אשם לה' זה הכלל כל שהוא
בא לשם חטאת ומזשם ואשמה ילקח בהן עולות
הבשר לשם העוירות לכהנים נמצאו שני כתובין
קיימין אשם לה' ואשם לכהן ואומר^(ז) ככף אשם וככף
חטאת לא יובא בית ה' לכהנים יהיו: גמ' תניא^(ח)
אמר ר' יהודה לא היה שופר של קנין בירושלם
מפני התערובות שגמא תמות אחת^(ט) ונמצאו דמי
חטאות מיתות מעורבות בהן והתניא^(י) האשה
שאמרה הרי עלי קן (י) מביאה דמי קן וגותלתו בשופר
ואוכלת

וְקִלְקִין אֹתוֹ וּלְוֹקֶהֶן צָהָן וְזָבַח
מִפֶּרֶס צִפְרֵן צִהְרָא דִּמְחֻמָּתוֹ
וְהַכֹּהֲנִים שִׁיחָא לֵהֶם שְׁלוֹם וְהוֹ
לֵלֶהֶם שְׁפֹרֹת מִרְוִיזִין כִּד שְׁלֵא
בְּשָׁא וְגַדִּי כֹוֵן לִדְבֵּה וְדִמְחִין
צִמְיָא צִ' מִלְּשֵׁם כִּד מִצִּיחַ סַעֵה הָא
אִם נִדְרַ לְהִצִּיחַ עֵגֶל וְהִצִּיחַ פֶּרֶא לֹא יִחַל לְהִצִּי
נִגְדַּד פְּרִיחַ אִלִּים וְכַשֵּׁם וְשִׁעְרִים וּמוֹתֵמֹת
וְהִעֲמֵה הִדְיִין קוֹלָהּ
וְהוֹ שׁוֹפֵר אִלִּים אִשֵּׁם גְּזֻלֹת וּמַעֲשִׂיֹת
שְׁעִירִים שְׁעִיר הַרְגֵּלִים כִּד שְׁכַס
וְכָל אֲחִים לִפְרֵא וְהָאִין לְבָשִׁי וְיֹכֵן אִם
צִמְעוֹת וְכָל אֵלֹו וְנִתְחַר גִּוֹן שִׁחֻלֵּה בְּחֻמְרֵי
שׁוֹמְלֵא אִמֶּר כִּנְגַד

תקלין חדתינ

[illegible]

בדרום: וממנו בצפון. ל"ב: משכן מן הכוהנים
בצמחם הניח. היינו בצמחם ההיכל כאלה נחמד ב
שם ההיכל המעריבים: משלים פניהם. על שם
ההיבד וקאמר שכן כולו על זהב סגור שהיה לשלמה
רביב"ן

במת"י י"ג שופרות היו במקדש. וכו'ן פיהן
זר כרי שלח יוכל אלם להכניס ידו בפנים
ולגנוס בו הכסף וכו'לותו מפרש למחל אטעריכו.
עלם ולגנוס גרסי' וברוב ספרים תחב' לנגנוס
ועשות הוא דהא כל אחד ואחד יש לו שופר
בפני עצמו ולגנוס לצד ועלם לצד דמתי
ואולי. וזהב לפסות הכבוד ועלם פי' מזרקס
עלם נקחם לשם פסור ע"ש שמתקמחין ידעם מן
הסם כדאמר' בגיטין [דף ק"ו] בענין² ובחורא
לפי כפסור ידעם כהוא גברא. ששם לנגד
לפי המוצא: במת"י קיין. קין מורין גחלי
עולה קן צמי יונה אלם שופר לקיני חורין
בעי ר' יהודה והטעם כדאמ' בפ' היאולי לו
דף ק"ו) דלמח' ימות א' מתן ומאלו כל המעות
בשופר הלכות לים המלח כי היכי דלאמר
במטאם שמתו עליהם דלאול למתהי הכי נמי
מעות שהופרשו למטאם ומתו בעליהם הולכות
ליס המלח ופריך הסם ונבדור ר' חזי ונשי' במח
והקן לישמור ר' יהודה לטעמיה דלית ליה בדריה
כדאמר בערובין [דף ק"ו] מדתי מתי: ואמ"ר
קיין קן קיני חובב אחד לעולה ואחד לתאם
ורבנא לא חייה למיסה. גחלי עולה בין מורין
בפני חורין שני כולן עולות נדבה: שני גורין.
מפרש ביומא פ"א (דף ק"ו) מתי ר"ש קן ויאלי
אומר מתי לתמיד של בין הערבים שטעון שני
גורי עמים בשני הכנים שנאמר וערכו עמים על
האש וערכו שנים אס' אינו עיני לתמיד של שחר
מתי כבר נאמר ופער עליהם עמים שנים
מתי עיני לתמיד של בין הערבים ואמרין
בפרק בתרא דמנחות (דף ק"ו) מ"ר קרנ מלמד
שמתקנין עמים וכהא שני גורין וכן הוא אומר
והגורלות הפלנו על קרנן עמים ומתא' בתוספתא
בפרק א' [דמסילתין] האומר הרי עלי עמים
מיאלי דמי שני גורין וטותן לשופר והכהנים
מקבלין אותן ולוקחין אותן עמים ומתקנין
אותן ע"ג המוצא ותאחזין בהן ואין מועלין ואם
הקרנין בחזק פסור אבל אם אומר שני גורין
של עמים אלו לגבי מוצא הכהנים מקבלין אותן
ממנו ומתקנין אותן ע"ג המוצא ואין לאחזין
אותן מועלין בהן ואם הקרנין בחזק מייד דברי
ר' ובמ"א של הקרנין בחזק פסור ואלו דברי
הולכין ללשכת העצים: קומץ לגונה. דמתן בפרק
בתרא דמנחות א' קומץ קן: האומר הרי עלי
לגונה לא יפחוס המנחה: המתנדב מנחה יציא
לגונה קומץ לגונה. המעלה אל הקומץ בחזק מייד
שני דברי לגונה טעוין שני קומצין: וזה לא
יפחוס מיידי וזה ופריך בפרק בתרא דמנחות
ולמח' נסבא דא"ר אלעזר דאמר מנחה דלמח' ופרימי
פרימי פרימי דרשבא לא בעדי אינשי: מנח
בתוספתא פ' בתרא [דמסילתין] האומר הרי עלי
לגונה מנחמי מתי מאל קומץ לגונה וטותן לשופר
והכהנים מקבלין אותן ולוקחין אותן לגונה
ומתקנין אותן ע"ג המנחה. האומר הרי עלי

וזה מציא דמי דיער וזה ונותן לשופר והכהן
ועושין אותן רקיעו פחים כפי למנוח: **ששה** ג'
שש כנגד מי אמר ר' חזקיה כנגד ששה בתי א'
עס ור' יוחנן אמר שחוק ההרבה מרובה מזה
יתעשרו המעות ועירי אמר כנגד פ' ועגל ואיל
ידועין פ' מציא מנה עגל מציא חמשה סלעים
כאלי וכש ור' היא דלאמר קטן והביא גדול לא
המעות לא יא' ידי נדמו מי שער עגל פ' דרש
תחתיהן ירעו ש' שתאכלו ומכריו יפלו דמיו
מותר בלא' ומעילות דאלו צי שש ואלו צי
דמיהן כל א' א' לשופרות כגון והמותרות כגון הפדרי

וְגַם כִּסֵּם מַתְחִיל לַמְנַחֵם (י"א) כְּבוֹדוֹ דְּרַבִּי לֵאמֹר
 שֶׁלֹא אֵרִידָהּ לְהַרְבֵּל: וְהָיָה כִּי יִשְׁתַּלֵּן יָמִי בְּכֹחַ מִנּוּחִי
 מִן הַיָּמִים וְהַמַּחֲלָה הַיְּשִׁירָה יֵלֵךְ אִתִּי כִּי אֶמַח דְּכַרְכֵּשִׁי וְהָיָה
 שְׂרָפִים בְּרִיחֵי הַרְבֵּל וְלִפְנֵי הַדְרֵי שְׂרָפִים אֶמַח וְגו' וְכִי
 אֵלֵךְ הֵימָּה יִהְיֶה הַרְבֵּל וְלִפְנֵי הַשְׂמֹלֶמֶת וְיִמְנָעוּ וְיִמְנָעוּ
 וְהוּא מַתְּלוֹ וְלִפְנֵי אֵלֵי שְׂרָפֵי שְׂאוֹר: וְיִמְנָעוּ וְיִמְנָעוּ
 בְּכֹחַ אֵלֵהֶם הַהֵם הַשְׂמֹלֶמֶת בְּכֹחַ שְׂרָפֵי יוֹדֵלִין וְלֵאמֹר
 מַתְּרִין בְּכֹחַ הַיָּדִי וְכֹחַ בְּכֹחַ שְׂרָפֵי בְּכֹחַ אֲמוּנָה וְהַמַּחֲלָה
 וְהַמְּוִרָה נִגְדוּ בְּדִרְסֵי דְכַרְכֵּשִׁי אֶת הַמְּוִרָה נִגְדָה
 דְּרִימִים בְּכֹחַ הַמַּחֲלָה בְּכֹחַ יְבוּנָה שֶׁ: וְהַמַּחֲלָה וְהַמַּחֲלָה
 וְגו' וְהוּא מַתְּלוֹ מִנְּמוֹת וְהַמַּחֲלָה וְהַמַּחֲלָה הַהֵם
 וְלִפְנֵי. מַתְּשִׁיבֵי כֹחַ דְּרִימֵי כֹחַ אִיזוֹ וְהַמַּחֲלָה
 וְגו' וְהוּא נִגְדָה שֶׁלֹא. מַתְּשִׁיבֵי כֹחַ (י"ב) כִּי פֶתַח הַמַּחֲלָה
 שְׂמֵחָה לְמַחֲלָה וְהַמַּחֲלָה וְהַמַּחֲלָה וְהַמַּחֲלָה מַתְּשִׁיבֵי
 וְגו' הַמַּחֲלָה שֶׁלֹא יִדְרָק אֶת הַמַּחֲלָה וְהַמַּחֲלָה וְהַמַּחֲלָה
 וְגו' הַמַּחֲלָה שְׂמֵחָה וְהַמַּחֲלָה וְהַמַּחֲלָה וְהַמַּחֲלָה וְהַמַּחֲלָה